

[Løje.]

ser, men nogen særlig Grund til Ængstelse var der saa sandelig ikke. Ja, den daværende Justitsminister svang sig endog op til en saadan Højde, at han udtalte — det findes i Rigsdagstidende 1934—35, Sp. 3190 —, at han maatte advare imod uovervejede Skridt ud fra en Stemning, og Ministeren vilde ogsaa advare imod, at Mænd og Kvinder, om hvem man maatte mene, at de har en Indsigt i disse Forhold, fremstattede Udtalelser over for Indlandet og Udlandet, der skildrede Forholdene her i Landet som ganske forfærdelige.

Det er jo en Udtalelse, som i nogen Maade kan betragtes som rettet imod den nuværende Justitsminister. Man maa i alt Fald mene, at den nuværende højtærede Justitsminister ved Besked med disse Ting, men man vil vel ikke, i alt Fald ikke fra den Side, beskyldte Justitsministeren for, at han her har holdt en landsskadelig Tale.

I Virkeligheden — siger den daværende Justitsminister — er dette at tale ondt om vort Folk og Fædreland uden Grund, og dets Ære ligger os dog alle paa Sinde. Ogsaa det ærede Medlem Hr. Bomholt, der var Ordfører for Socialdemokratiet, var inde paa lignende Betragtninger som Justitsministeren, og den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, der udtalte sig fra et mere juridisk Standpunkt — jeg udtalte mig nærmest fra den almindelige sunde Fornufts Standpunkt, som man maa anlægge over for disse Spørgsmaal —, ogsaa han var i det væsentlige enig med sin Kollega udi Juraen, den daværende Justitsminister Zahle.

Men nu har den nuværende højtærede Justitsminister paa en velgørende Maade skaaret igennem hele denne statistiske og juridiske Bortforklaring af Kendsgerninger, og det er der ingen Grund til at give Ministeren Utak for. At Ministeren maaske i den Anledning kan træffe at faa lidt Besvær med sine Venner i de radikale Kredse her i København, det kunde man jo vente. Hidtil er der dog ikke sket andet, end at man i et af de københavnske radikale Blade har talt med de højere Anklagemyndigheder og har faaet disses Bekræftelse paa, at Straffeloven er saamænd streng nok. Det er i det hele, hvad der er sket til dette Øjeblik, og selv om der skulde komme en lille Kontrovers, ved vi fra tidligere Erfaringer, at det i Regelen kun varer forholdsvis kort.

Men naar jeg nu er kommet ind paa at sige nogle venlige Ord til Ministrene — det har ikke været Sædvane i de sidste Dage, og der kunde maaske være Grund til at af-

vige lidt fra denne Sædvane til Trøst for de Herrer Ministre —, saa vil jeg ikke forbigaa den højtærede Udenrigsminister, der forleden her i Tinget holdt en efter min Opfattelse, jeg kan næsten sige usædvanlig forstandig Tale, der trods alt vil blive forstaaet og husket ret langt frem i Tiden, maaske saa længe de nuværende økonomiske Tilstande vedvarer, vi haaber jo alle, de ikke vil vare saa urimelig længe.

Jeg sigter til det Afsnit af Talen, hvor Ministeren vendte sig mod Statsministerens Udtalelser om, at den danske Landbrugs-eksport i visse Henseender var en Hindring for Beskæftigelsen her i Landet. Hvis man kunde bruge det Udtryk i Forbindelse med den højtærede Udenrigsminister, hvad der falder ret svært, saa vilde jeg sige, at Ministeren optraadte meget haandfast over for sin høje Chef. Ministeren sagde mange forstandige Ord, men der var navnlig en Udtalelse, der var af betydelig Værdi, fordi den bekræfter en Sandhed, der har haft saa svært ved at blive forstaaet af mange i dette Land, ogsaa inden for det radikale Parti, en Sandhed, som ved mange Lejligheder er blevet fuldkommen foregjet af Regeringspartierne, men som ogsaa andre, bl. a. Medlemmer af dette høje Ting, har haft svært ved at forstaa. Den lyder med Udenrigsministerens Ord saaledes — hvis jeg maa tillade mig et ganske kort Citat, det findes Sp. 170 —:

„ . . de sidste Aars store Udvidelse af Samhandelen med andre Lande, baade Tyskland og adskillige andre Lande, har haft en meget stor Værdi for Landbruget, men ogsaa en meget stor Værdi for Industrien og for den dertil knyttede Beskæftigelse i Danmark, thi kun ved Hjælp af denne Udvidelse af Samhandelen med den øvrige Verden er det blevet muligt at skaffe til dette Land de Raastoffer, som er Betingelsen for, at Virksomheden herhjemme i Danmark har kunnet oprettholdes.“

Dette er sande Ord, men en saadan Tale hører vi ikke ret ofte fra Regeringspartierne. Den er jo heller ikke i særlig Grad velegnet, naar det drejer sig om at overbevise Byerhvervene om, at det danske Landbrugs Interesser gaar stik imod deres Interesser. Den Tale bør den højtærede Udenrigsminister holde, saa ofte der er Lejlighed til det. Vi haaber, han gør det, men helt sikre paa det er vi ikke. Jeg er noget bange for, at Ministeren her har bevæget sig lidt uden for de afstukne Baner. Den højtærede Minister er maaske faldet for Fristelsen til at sige de radikale Landbo-